

* * *

Страшно про це писати...
Уночі у сусідів довго плакав собака,
а на ранок помер господар...
Вона вже була там.
Вона завжди приходиться завчасу.
Дивиться на нас, поки ми її
не бачимо,
приглядається, хто є хто,
вивчає, запам'ятовує...
Страшно про це писати,
але раптом усвідомлюєш,
що в невпинній колотнечі буття
вона завжди поруч.
З кожним із нас.
Від першого до останнього дня.
А ще інколи підходить так близько,
що можна торкнутися.
І вона хапає нашу простягнуту руку –
вирятовує із життя, жажливішого
за смерть.

06.04.2022

